

VÝHRA NAD SMRTÍ

Matěj Soukup

Matěj Soukup

VÝHRA NAD SMRTÍ

DVA ZÁSAHY OSUDU

Dámy a pánové, máme tady posledních deset kol legendárního závodu 500 mil Indianapolis a v čele jede suverén letošní sezony Kevin Harvick!“

To oznámil hlasatel srpnového odpoledne roku 2014, které se pro mě stalo málem osudným. V tu chvíli jsem to samozřejmě nemohl tušit. Pral jsem se o průběžné desáté místo s Jimmie Johnsonem a hlavou se mi honily dvě myšlenky. Především, co dělá Jimmie, druhý muž průběžného pořadí sezony, takhle nízko v pořadí. Já sám jsem přitom měl šanci na nejlepší výsledek v sezoně. Dosud jsem se umístil nejlépe čtrnáctý před dvěma měsíci v Texasu. V průběžném hodnocení šampionátu jsem byl devatenáctý, takže takový výsledek mě mohl vystřelit vzhůru, až někam na 15. místo. S celkovým průběhem ročníku ale spokojenost rozhodně panovat nemohla. Dva závody jsem nedokončil, protože jsem se zapletl do havárie, ve zbylých jsem se sice umístil v bodované čtyřicítce, ale moje nevyrovnané výsledky mě v celkovém pořadí srážely. Vždy jsem odjel dva, tři závody, v nichž jsem získal dobré body, v jiných jsem zase spadnul až někam do čtvrté desítky. Bylo to dáno taky nespolehlivostí auta, kterému každou chvíli vypovídala nějaká součástka službu. Pokaždé, když mělo sjeté pneumatiky, v zatáčkách podkluzovalo, což bylo při rychlostech, kterými se závodí, hodně nepříjemné. Nevím, co mechanici před sezonou dělali, ale auto opravdu nesestavili ideálně.

V šampionátu už jsem měl odjety tři sezony, z nichž ani jedna nebyla bůhvíjak úspěšná, ale i přes ty výkonnosti výkyvy jsem mohl doufat, že tohle bude průlomový ročník. Na posledních čtyřech zbývajících podnicích jsem se nažil udělat co nejlepší dojem. Dost možná bych pak snáze přesvědčil větší týmy, než je podprůměrný Haas. Mohlo to být také úplně jinak, kdyby se nestala ona několik let stará příhoda. Před začátkem kariéry jsem měl angažmá jako zkušební závodník Toyoty, ale během tréninkových jízd před závodem v Austinu, které mi stáj coby testovacímu jezdcí povolila, jsem nezvládl zatáčku a vletěl s autem do bariéry ohraničující trať. Nic se mi nestalo, ale auto bylo zdemolované, a to byl průšvih. Podle pravidel totiž mechanici nesmí po trénincích opravovat vozy, takže jsem prakticky znemožnil jednomu z kolegů nastoupit do závodu. Hned další den jsem dostal vyhazov a musel hledat šanci jinde. Uplynul rok, a nová šance nikde. Pak se mi přece jenom podařilo do seriálu dostat, ale tehdy už o mne stál jenom Haas, jeden z nejhorších týmů ve startovním poli. V jeho barvách jsem získával postupně první zkušenosti a uplynulé roky jsem absolvoval jako jeho pilot. Zbylí jezdci se kolem mě točili, ale já měl místo na startu jistě po celé tři ročníky. Byl jsem sice týmová jednička, ale přesto jsem pomýšlel na lepší stáj, protože s takovým autem, jaké jsem měl k dispozici, se v závodech moc slušně dojíždět nedalo. Prakticky jakékoliv umístění v nejlepší patnáctce se u nás bralo jako nečekaný úspěch.

Pokud bych dnes porazil Jimmieho, rozhodně by to udělalo dojem. Začal jsem hledat nejlepší místo pro předjetí. To se nabízelo ve třetí klopené zatáčce. Nesměl jsem polevit ani na vteřinu, protože zezadu se na mě tlačily další dva vozy, ani jsem vlastně nevěděl, kdo v nich sedí.

Začal jsem zrychlovat, vyvezl se za Jimmiem do zatačky a najel do vnitřní stopy. Jenže ve vteřině se všechno zvrtno...

Vůbec jsem netušil, co se stalo. Najednou jsem letěl vzduchem v šílených kotrmelcích. Myslím, že jsem jich udělal aspoň pět. Tvrdě jsem dopadl na bok a ještě několikrát se převrátil. Divil jsem se, že mě ten náraz neomráčil. Brzy jsem poznal, že se ven sám nedostanu. Byl jsem pevně zaklíněný v něčem, co muselo spíše než auto vypadat jako tuna pokrouceného plechu. Bolelo mě celé tělo, ale zřetelně jsem slyšel hlasatele. Ano, byl jsem potlučený, skoro omráčený, ale ten hlas jsem slyšel:

„Dámy a pánové, to je hrůza! Vůz Matthewa Landscotta hoří! Jestli je ten chudák ještě naživu, potřebuje rychlou pomoc!“

Víc jsem vědět nepotřeboval. Dokázal jsem otočit hlavu a došlo mi, že komentátor nelhal. Při nárazu se mi roztrhla palivová nádrž a pět metrů za mnou hořelo. Nemusel jsem být Einstein, aby mi došlo, že jestli se odsud nedostanu, udusím se. Jenomže jak? Byl jsem zaseknutý v sedačce a stoprocentně jsem měl i něco zlomeného.

„Proboha, uhasťte to auto, nebo je po mně!“ zařval jsem z plných plic, ale samozřejmě mě nikdo neslyšel. Pak jsem cítil, jak někdo převrací auto zpátky na kola a dopadá na něj hasící pěna. Chvála Bohu! Nevím, jak to dokázali, ale zvládli otevřít pokroucené dveře. Poznal jsem tvář prvního záchranáře. Vlastně to byl Jimmie Johnson, který okamžitě po havárii zastavil rovnou na dráze a hnal se k mému vozu. Pořád jsem byl ještě při sobě a chabě zvedl ruku.

„Žije! Žije!“ křikl Jimmie kamsi dozadu a k autu se okamžitě seběhl asi tucet zdravotníků. Museli rozstříhat celou střechu, aby mě vůbec dostali

ven. Ta bolest v celém těle byla nesnesitelná. Tušil jsem, že je se mnou zle. Položili mě na nosítka. Koutkem oka jsem zahlédl svoje auto, ze kterého byla totální hromada šrotu vhodná leda tak na vrakoviště. Dál už jsem nic neviděl ani necítil.

Nevím, jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Probral jsem se na nemocničním lůžku. Byl jsem celý obvázaný a nemohl se skoro ani pohnout. V celém těle jsem měl zavedeny různé hadičky. Po chvíli za mnou přišla sestra.

„Díky Bohu, že žijete, pane Landscotte,“ řekla mi. „Měl jste hodně namále. Přivezli vás sem v hrozném stavu.“

Sestro, kolikátého je?“ zeptal jsem namáhavě. Pamatoval jsem si totiž, že závod se jel 26. srpna. Byl jsem sice zvědavý, ale myslel jsem, že tu otázku ani nedopovím. I mluvení mě bolelo. Zdaleka jsem neměl všechno za sebou.

„10. září,“ odpověděla.

„10. září?!“ zděsil jsem se.

„Ano, byl jste v kómatu dva týdny.“

„Jak je to možné? Co se mi to stalo?“

„Chcete to vědět celé? Ten náraz musel být strašný. Těžký otřes mozku, tři zlomená žebra, propíchnutá plíce, nadvakrát zlomená noha, rozdrčený loket, vykloubené rameno, podlitiny, šrámy. K tomu jste ztratil 40 procent krve. Je div, že jste se vůbec probral. Podle doktorů jste měl šanci tak 30 procent.“

V tu chvíli mi došlo, jak moc jsem měl namále.

„Ale jak to, že jsem dokázal v tom autě křičet?“ zeptal jsem se.

„Asi jste pořádně neslyšel, jak hlasitě křičíte. Musela to být stěží hlasitost tlumeného hovoru, když jste měl propíchnutou plíci.“

„Přitom jsem ale byl při sobě, aspoň trochu,“ zarazilo mě. „Myslel jsem, že to není tak zlé. Co se najednou tak zvrtilo?“

„To nevím, ale poprvé jste se probral až teď,“ odpověděla sestra. „A divím se, že si pamatujete podrobnosti z toho dne, většina lidí na všechno zapomene. Možná se z toho dostanete bez následků.“

„Budu ještě někdy závodit?“ zeptal jsem se chabě.

„Vy jste se zbláznil, pane Landscotte!“ vykřikla sestra. „S vaší kariérou je amen. Budete rád, jestli budete ještě někdy chodit po vlastních nohou!“

To byla poslední kapka. Trhaně jsem se rozbřečel. V jediné vteřině jsem ztratil všechno! Kvůli závodění jsem kdysi sekl s vysokou školou po prvním ročníku, když jsem dostal nabídku od Haasu. Doufal jsem, že mě závodění bude živit. A teď najednou má být všemu konec!

Co mám říkat dál? Pravý smutek nezná slov. Další dva měsíce jsem strávil v nemocnici. Zotavoval jsem se dobře, a vypadalo to, že fyzické následky si neponesu, což doktoři označili za další zázrak. Ale šrámy na duši budu mít už navždy. Několikrát mě v nemocnici navštívili i ostatní jezdci, ale jejich přítomnost pro mě byla vždy jako kulka do srdce. Nedokázal jsem si přiznat, že už s nimi nikdy nebudu soupeřit na trati a potom si ujasňovat všechny strkanice u kávy v dobré restauraci. Vždyť to byl můj svět!

Jeden z kolegů mi přinesl videonahrávku mé havárie. Konečně jsem se mohl podívat, jak se to vlastně seběhlo. Najel jsem v zatáčce do vnitřní stopy a do pravé přední pneumatiky mi narazil vůz Jimmieho Johnsona, který mě mermomocí nechtěl pustit před sebe. To mě hodně zpomalilo,

skoro zastavilo, a jezdec jedoucí za mnou do mě v plné rychlosti narazil. Nevím, kdo to byl, ale musela to být pecka jako hrom. Ten náraz mě vymrštil kousek do vzduchu. Ztratil jsem kontrolu nad autem a to sebou smýklo doleva, kde jeli další jezdci, kteří se na poslední chvíli snažili vyhnout kolizi. Jeden z nich mě trefil do boku, na což jsem si vůbec nevzpomínal. Tahle poslední srážka mě odmrštila v kotrmelcích až na trávu. Válel jsem sudy přes střechu a během toho si prorazil nádrž. Byla to strašná nehoda. Znovu jsem pocítil neskonale vděk někomu tam nahoře, kdo mi ten den zachránil život. Přišel jsem sice o kariéru, ale byl jsem rád, že jsem naživu. Taky jsem tam mohl uhořet nebo se zabít při nárazu. A abych doplnil celý příběh, trochu ironií osudu si ten jezdec, který do mě narazil, odnesl z celé havárie jen namožená záda.

Po dalších dvou týdnech jsem opustil nemocnici na vlastních nohou. Pozvali mě na předávání cen po uplynulé sezoně, přestože věděli, že moje kariéra skončila. Bylo to dojemné, tleskal mi celý sál. V tu chvíli jsem neudržel slzy. Znovu. Jenže tentokrát nebyly hořké. Opravdu jsem se navrátil z mrtvých. Nebudu už sice závodit, ale můžu aspoň znovu mít normální život, za což bych měl být vděčný.

A uběhly další dva roky. Nějakou dobu jsem žil v Texasu, ale poté jsem se přestěhoval na Floridu, za sluníčkem. V tu dobu mi bylo šestadvacet a na hořký konec kariéry už jsem nevzpomínal. Zůstal jsem ale v kontaktu s některými jezdci a pravidelně sledoval žebříčky. Věděl jsem tedy, že Kevin Harvick získal další dva tituly, v obou sezonách zvítězil o jeden jediný bod. Pro fanoušky to musely být úžasné ročníky. Během kariéry jsem si přece jen něco vydělal, takže jsem si koupil malý byt blízko pobřeží a začal nanovo. Pracoval jsem jako úředník, ale moje

láska k autům a závodění nezmizela. Často jsem procházel kolem obchodu se sportovními vozy a kochal se novými modely. V tu dobu jsem ale nevěděl zhora nic o street racingu. Až pak jednoho dne mě oslovila mladá opravářka v autosalonu, který jsem navštěvoval. A ten den mi opět změnil život. Už podruhé měl do mé cesty vstoupit osud.

Byl krásný slunečný den, právě floridské léto. Tentokrát jsem v obchodě našel nádherné auto, které jako by z oka vypadlo závodnímu speciálu. Nevěděl jsem, že vyrábějí osobní auta, která jsou inspirovaná těmi závodními, ale tohle se jim opravdu povedlo. Právě jsem se kochal designem a interiérem vozu, když ke mně přistoupila ta mladá opravářka.

„Promiňte, pane,“ řekla. „Často vás vídám tady v autosalonu. Vy se zajímáte o auta?“

Podíval jsem se na ni. Ano, tu už jsem tady mnohokrát viděl. Často jsem přemýšlel, proč zrovna ona pracuje jako automechanik. Tipoval bych ji spíš na studentku.

„Ano,“ odpověděl jsem s úsměvem. „Kdysi jsem v podobném autě seděl běžně.“

„Víte, hrozně moc mi někoho připomínáte, nějakého závodníka, ale nemůžu si vzpomenout...,“ řekla nesměle a přitom si mě měřila od hlavy k patě.

„To je možné,“ odpověděl jsem. „Zajímáš se o NASCAR?“

„Ano, zajímám, a hodně,“ odpověděla.

„Tři roky jsem jezdil právě tuhle soutěž,“ řekl jsem.

„Já už vím, kdo jste!“ vykřikla najednou. „Teď jsem si vzpomněla. Vy jste závodník, který měl tu děsivou nehodu v Indianapolis před dvěma lety! Matthew Landscott!“

„Je vidět, že máš dobrou paměť,“ zasmál jsem se. „Ano, jsem Matthew Landscott. Divím se, že jsi mě poznala. V televizi jsem asi vypadal o hodně hůř než dnes.“

„Viděla jsem to v přímém přenosu. Myslela jsem, že jste se zabil. Tenkrát jsem u televize brečela strachy. A teď vás tady najednou vidím na vlastních nohou! Jak jste se z toho dostal?“

„Nad tím krouťí hlavou i lékaři. Podle všech prognóz jsem měl být mrtvý nebo na vozíku,“ řekl jsem a otrásl se. Ze vzpomínek na ty dny mi naskočila husí kůže.

„A co děláte tady?“

„Žiju tady ve městě. Po té nehodě jsem se závoděním skončil. Rozuměj, ne z vlastní vůle, já bych pokračoval rád, ale když jsem se zotavil, už bylo pozdě se vracet. A možná je to i dobře. Dovezli mě tenkrát do nemocnice v příšerném stavu. Nechci riskovat život podruhé. Nejspíš by po mně žádná stáj už ani nesáhla,“ řekl jsem.

„Je mi to líto, byl jste hodně nadějný jezdec,“ řekla.

„Děkuju, to je milé,“ řekl jsem a přinutil se usmát. „Hodně mě to tenkrát sebralo, ale dnes jsem vděčný za to, že vůbec žiju. Na závodění už nemyslím. Ale NASCAR sleduji dál. Poslední dva ročníky byly pěkně napínavé.“

„To ano, vždy jen o bod,“ zasmála se ona.

„A jak dlouho tady děláš mechanika?“ změnil jsem najednou téma hovoru.

„Něco přes rok. Vždy jsem měla ráda rychlá auta,“ odpověděla. „Jinak, jsem Hannah.“

„Těší mě,“ usmál jsem se. „Často jsem tě tu viděl. Upřímně bych tě tipoval spíš na studentku.“

„To mi říká hodně lidí,“ zasmála se Hannah. „Vystudovala jsem jen střední, pak jsem začala pracovat tady. Vždycky jsem milovala rychlost.“

„Tak když tě to baví, proč ne,“ pokrčil jsem rameny.

„Pane,“ podívala se najednou na mě Hannah. „Mám pro vás takovou nabídku.“

„Říkej mi klidně Matthewe,“ usmál jsem se.

„Vy jste bývalý závodník. Říkal jste, že už nejezdíte. Ale tady ve městě a okolí pořádáme pravidelně soutěže. Není to jako jezdit na okruhu, závodíme přímo ve městě.“

„Není to nelegální?“ zeptal jsem se.

„Není, odnedávna je to oficiální sport,“ řekla Hannah. „Problém je ten, že...“ Hannah větu nedokončila, protože do obchodu náhle vběhla mladá dívka velmi snědé pleti a černých vlasů. Vypadala opravdu vyděšeně.

„Prosím, Hannah, schovej mě tu!“ vykřikla.

„Claudio!“ vykřikla Hannah. „Co se stalo?“

„Zase ten gang závodníků! Pořád po mně jdou, nevím, co chtějí!“ řekla a chvěla se strachy.

„Vidíte, Matthewe, to je ten problém, co tu máme. Gangy závodníků. Chovají se, jako by jim to tu patřilo, nerespektují pravidla, a, co je nejhorší, berou si zdejší dívky jako svůj majetek. Tady Claudia není první. Potřebujeme někoho, aby to vzal pevně do ruky! Kdybyste porazil všechny ve městě, museli by vás poslouchat a byl by tu klid!“

„Tady se nic do pohody dávat nebude, Hannah!“ vykřikl najednou někdo. Do obchodu vpadli tři výrostci a pomalu se k nim blížili. Claudia se zděšeně vmáčkla Hannah do náruče.

Konečně se ve mně něco zlomilo. Pochopil jsem, že tu nevinnou dívku musím zachránit. Nejdříve tím, že se postarám o tyhle pobudy.

„Dejte si odchod, mládenci!“ křikl jsem na ně. „Nechte tu holku být!“

„A ty jsi jako kdo?“ pohrdavě se na mě podíval jeden z vpadnuvších.

„To tě nemusí zajímat. Řeknu to ještě jednou, čelem vzad a ať už jste pryč!“

„Pokud ti to nedošlo, tady tomu šéfujeme my,“ odpověděl ten samý, zřejmě vůdce celé skupinky. „Až nás porazíš v závodech, můžeme se bavit. Ale ty jsi jen bůhví kdo,“ uplivil si opovržlivě. „Vsadím se, že ani neumíš jezdit.“

Vzkypěla ve mně krev, ale ovládl jsem se.

„A teď uхни, tu holku si bereme!“ řekl a chystal se mě odstrčit z cesty. Chytil jsem ho za rameno a hodil ho na protější stěnu, až málem upadl.

„Jestli chcete tu holku, musíte se dostat přese mě,“ řekl jsem a postavil se do střehu. Hannah i Claudia na mě udiveně pohlédly. Opětoval jsem jejich pohled. Nenechám je těm gaunerům, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám.

„To nebude problém. Na něj, chlapi!“ křikl ten, kterého jsem před chvílí seznámil se zdí, a vrhl se na mě znovu. Nečekal jsem, až ke mně doběhne. Jenom jsem zvedl nohu a kopem do žaludku ho složil na dlažbu. Druhý útočník se zaraženě podíval na svého kumpána, ale pak se vzchopil a chystal se mě udeřit. Kopl jsem ho do ohbí kolene, takže ztratil rovnováhu a vzápětí mu úder do obličeje vrátil, div se mu nezlomil vaz,

jak se mu hlava zvrátila nazad. Praštil sebou na podlahu, až to zadunělo, a ani se mu nechtělo vstávat. Třetí z těch pobudů se na mě vůbec nevrhl.

„Jak jsem řekl, zmizte, nebo to s vámi špatně skončí!“ křikl jsem na ně znovu. Nečekali, až se pohnu, a zmizeli cvalem, odkud přišli.

„Jsi v pořádku?“ obrátil jsem se teď k vystrašené dívce.

„Ano, jsem, děkuji,“ podívala se na mě.

„Co po tobě ti kluci vlastně chtěli?“ zeptal jsem se.

„Nemám tušení,“ odpověděla a pořád se chvěla.

„Hannah říkala, že zdejší závodníci se k vám chovají jako k majetku. Nevím, co by s tebou provedli, ale nic hezkého by to nebylo.“

Na chvíli jsem se zamyslel a obrátil se k Hannah,

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Tady se to musí vzít pevně do ruky. Rád bych vám všem pomohl, jezdit jsem ještě snad nezapomněl, ale nemám auto na tyhle věci. A pak, jezdil jsem vždy jenom levé zatáčky, tedy většinou.“

„O auto nejde, to vám dáme,“ řekla Hannah. „Pokud je to způsob, jak zachránit město, pomůžeme vám. A jezdit ve městě se naučíte taky. Potřebuju jenom vědět, zda nám pomůžete?“

Najednou se ozvala Claudia. „Kdybyste dokázal ty kluky z města vyrazit, zachránil byste všechny dívky a jiné závodníky, ke kterým se chovají stejně jako ke mně. Nejsem zdaleka jediná.“

Tahle událost mi ukázala stinnou stránku života na tomto místě, ale také mi možná dala možnost začít znovu. A závodění mi chybělo. Je to sice úplně jiný typ závodů, než na jaký jsem byl zvyklý, ale je to pro dobrou věc. A navíc to vypadalo také jako zábava, ale ta teď byla až na druhém místě.

„Dobrá, jdu do toho,“ přikývl jsem.

„Pane, kdo vy vlastně jste?“ osmělila se najednou Claudia. „Vy jste bývalý závodník?“

„Ano, tři roky jsem jezdil NASCAR,“ řekl jsem.

„Nejste vy náhodou...,“ podívala se na mě užasle.

„Matthew Landscott,“ pomohla jí Hannah. „Ten, který se před dvěma lety málem zabil v Indianapolis.“

„Páni! Říkáš, že proti těm klukům bude jezdit profesionál?“ vypískla Claudia. „Tak to nemají šanci!“

„Já ti nevím,“ řekl jsem. „Dva roky jsem neřídil závodní auto, a vůbec nevím, jak dobře budu jezdit někde v úzkých ulicích. Bude to chtít trénink.“

„Matthewe, pojd'te si vybrat auto a vybavení,“ řekla Hannah a vedla mě dozadu. Tam stály závodní monoposty. Byly všechny opravdu krásné, ale já se upřímně děsil. Ne tak jejich síly, na to jsem byl zvyklý, ale něčeho jiného.

„Problém budou finance,“ řekl jsem upřímně. „Jako úředník si v životě nevydělám dost na tyhle věci, a už vůbec ne na auto.“

„Všichni závodníci street racingu mají první vybavení a auto zdarma,“ usmála se Hannah.

„Tedy, vy to máte vymakané,“ zasmál jsem se a ponořil se do hledání správného auta. Spočívalo to samozřejmě v tom, že jsem musel ozkoušet jeho jízdní vlastnosti. K tomu sloužil speciální pás podobný běžeckému, kde se dalo vše otestovat. Nakonec jsem si vybral auto, které se bude dobře hodit do úzkých uliček, jako noc černou Toyotu. Zejména proto, že jsem to auto už znal.

„Kdysi jsem jezdil jako testovací jezdec v týmu Toyota Gazoo Racing právě s tímhle autem, takže pro mě bude lehčí dostat ho do ruky,“ vysvětlil jsem Hannah.

„Paráda!“ zasmála se. „Ted’ už jen helmu, kombinézu, rukavice, a závodník bude zpátky!“

Když jsem se poté na sebe podíval do zrcadla, naběhly mi okamžitě vzpomínky na NASCAR. Zdálo se to hrozně dávno, ale dnes jsem opět byl připravený vyrazit. Vytáhl jsem z kapsy telefon a ukázal na něm Hannah a Claudii jednu fotku. Byl jsem na ní před začátkem mé poslední sezony v továrních barvách Haasu. Ta podoba byla vidět na první pohled. Jako bych se vrátil do minulosti.

„Jako zamlada, že?“ zasmála se Claudia.

„Ted’ už jen naučit se s ním jezdit,“ odpověděl jsem.

Všichni společně jsme tedy dojeli na závodní trať. Byla to trať určená pro sprint s mnoha ostrými zatáčkami. Tam Claudia vystoupila s vysvětlením, že nikdy nejezdila street racing ani jako spolujezdec, takže se bojí jet taky.

„Musím vám ještě něco prozradit,“ řekl jsem, zatímco jsem se připoutával. „Jako hobby, když jsem měl pauzu mezi sezonami, jsem jezdil WRC, takže to pro mě není úplně neznámá.“

„To je dobře,“ usmála se Hannah.

Na semaforu naskočily tři zelené a já prošlápl plyn až na podlahu. Hned jsem zjistil, že Toyota dobře akceleruje. Vzpomněl jsem si na techniku ježdění ve WRC a v první zatáčce zkusil, zda ještě umím s autem drift. Šlo to docela dobře, přece jen jsem ještě nezapomněl všechny triky.

„Jedete dobře,“ řekla Hannah. „Myslím, že moc učit se nepotřebujete, jste připravený na závody.“

„Děkuju, teď jen, abych vás nezklamal,“ řekl jsem a vyjel z dráhy. Vrátili jsme se do autoservisu, před kterým stáli ti tři kluci, které jsem vyrazil. Řekl jsem Claudii, ať nevystupuje. Sám jsem zabrzdil a otevřel dveře. Šel jsem přímo k tomu jejich vůdci. Ten se skrčil a couvl, zřejmě se mě bál.

„Co po mně ještě chceš?“ řekl.

„Poslouchej, ty frajířku. Ptal ses, kdo jsem, a řekl jsi, že neumím jezdit. Tak já ti povím, kdo jsem. Jsem bývalý profesionální závodník v sériích NASCAR a WRC. Dozvěděl jsem se, že gangy jako ten tvůj tady nerespektují pravidla. Uděláme tomu konec, a hezky rychle. Vyzývám tě na závod. Ode dneška za týden na trati nedaleko odsud. Pokud vyhraju, necháte Hannah i Claudiu na pokoji, rozumíš?“

„A jak to chceš zařídit?“ ušklíbl se.

„Tak, že pokud na některou z nich jen sáhneš, neodejdeš se zdravou kůží, protože s tebou už jenom nevytřu podlahu. Tím si můžeš být jistý. Budu tě čekat na okruhu.“

Nehodlal jsem se s ním už dál bavit, takže jsem Hannah vysadil v autoservisu. Ještě jednou jsem jí poděkoval.

„Hlavně to tady dejte rychle do kupy,“ řekla na to a nechtěla o vděku ani slyšet.

„Přijdu se na vás podívat,“ řekla Claudia.

„Když už to zmiňuješ, odvezu tě domů, aby ty tři nenapadlo znova se na tebe vrhnout.“

„Děkuju vám, Matthewe,“ usmála se.

„Děvčata, zavedeme jedno pravidlo. Vykají mi jenom v práci, vy mi klidně tykejte,“ usmál jsem se.

Nasedl jsem tedy opět do nového auta a vyrazil do města. Neušlo mi přitom, jaký na mě Claudia hází pohled.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se, když jsme stáli na semaforech.

„Víš, Matthewe, ani jsem ti nestihla pořádně poděkovat, že jsi mě zachránil,“ odpověděla.

„To nestojí za řeč,“ usmál jsem se.

„Vlastně ani nespěchám domů, nezajedeme někam do kavárny, jestli máš chvíli volna?“ zeptala se najednou.

„Zveš mě na rande?“ zasmál jsem se.

„Ne, ne...,“ zrudla Claudia studem.

„Dělám si legraci,“ řekl jsem vesele a zabočil do centra města. „Nesmíš u mě brát všechno vážně.“

„Tak dobře,“ usmála se.

Zaparkoval jsem přímo před malou kavárničkou, kam jsem vždy chodil s kolegy z práce na kávu, když jsem měl odpoledne chvíli času. Posadili jsme se ke stolu hned u okna. Objednali jsme si kávu a povídali si o sobě navzájem.

„Ta práce v bance tě asi moc nebaví, že? Asi ti chybí nějaké vzrušení,“ řekla Claudia.

„To jsi uhádla,“ odpověděl jsem a usrkl ze šálku. „Ale odteď ho budu mít víc než dost, jestli chci dát město do pořádku. Čím se živíš ty?“

„Jsem veterinářka,“ řekla. „Studovala jsem tady vysokou školu a usadila se na Floridě.“

„Takže jsem uhádl správně, že nejsi Američanka. Poznal jsem to hned na první pohled,“ řekl jsem.

„Máš pravdu, jsem z Jižní Afriky,“ řekla.

Zachvěl jsem se při představě na teprve nedávno skončenou politiku apartheidu. Claudia to musela mít jako dítě těžké. Není se co divit, že zůstala v Americe. Zamyslel jsem se, jaký asi musí být život, když se k vám všichni chovají jako k póvlu.

„Matthewe, děje se něco?“ vytrhla mě najednou ze zamyšlení Claudia.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Přemýšlel jsem, jak pro tebe muselo být náročné tam žít. Vaše země teprve nedávno skoncovala s rasovou politikou a zbytky jsou tam vidět dodnes.“

„Máš pravdu, proto jsem se přestěhovala sem,“ řekla Claudia. „Občas mi chybí domov, ale nechci se tam vracet.“

„Jenže s rasovou nenávisť se občas setkáš i tady,“ prohodil jsem.

„Ano. Proto jsem ráda, že ty nejsi jako jiní,“ usmála se na mě mile a zahleděla se z okna.

„To je možná tím, že jsem to taky neměl lehké. Naučil jsem se nedívat se na to, jaký je člověk zvenčí, ale co má tady,“ řekl jsem a poklepal si na hrud’.

„Takoví by měli být všichni,“ řekla Claudia. „Přijdu se na tebe podívat příští týden.“

„Být tebou, nedělal bych to,“ řekl jsem. „Pořád nevím, zda mě ti kluci budou poslouchat a nezkusí na tebe něco znovu. Navíc nevím, jak velký je ten jejich gang, může jich přijít víc,“ obával jsem se.

„Podruhé se chytit nenechám,“ řekla Claudia a v očích jí blýsklo. Nezbylo mi, než se s jejím rozhodnutím smířit. Dopili jsme kávu a vyšli

ven. Mezitím se setmělo a město se rozzářilo světlem z pouličních lamp. Odvezl jsem Claudiu před její dům. Než vystoupila, naklonila se ke mně a objala mě, než jsem stačil odmítnout. A po jejím vysvětlení jsem pochopil, že by to bylo i nezdvořilé.

„Takhle u nás projevujeme vděk,“ usmála se a zaklapla za sebou dveře auta. Poté ještě otevřela a hodila na sedadlo malý papírek. Naposledy mi zamávala a zmizela ve dveřích domu.

Odjel jsem domů a přemýšlel o tom, k čemu jsem se dnes zavázal. Budu závodit s jinými jezdci, abych pomohl lidem, které ani neznám. Ale tady opravdu potřebují moji pomoc. A i kdyby ne, dali mi šanci posadit se ještě jednou za volant a vyjet na dráhu. Jedna kariéra skončila málem tragicky, ale druhá začíná. Čekají mě možná i lepší zítřky.

PRVNÍ ZÁVOD

Konečně se přiblížil den, na který jsem čekal. Dnes zjistím, jestli vůbec mám na to, abych jezdil street racing. Toho kluka, který se mi vysmíval, musím porazit za každou cenu. Neměl jsem tušení, jak bude samotný závod probíhat, ale hlavu jsem si s tím nedělal. Přesně v určený čas jsem se dostavil na trať, ale svého soka jsem nikde neviděl. Co mě zaskočilo, to bylo množství diváků. Podél celé trati, na startu i v cíli se mačkali jako sardinky, aby viděli. Dostal jsem další důkaz, že tohle město pouličními závody žije.

Hlasatel pozval oba závodníky do prostoru startu, kde podle Hannah mělo proběhnout něco jako krátké interview. Dorazil jsem tedy ke startu, kde jsem konečně narazil na svého protivníka. Ten, když mě spatřil, se na mě povýšeně podíval, odplivl si a řekl.

„Vida, tak náš nováček přišel? Neklepou se ti kolena? Tohle je mnohem tvrdší než jezdit na okruhu.“

Zřejmě mě chtěl vyvést z míry ještě před startem, ale rozhodl jsem se nenechat se rozhodit. Klidná mysl je pro vítězství klíčová. Ale možná by nebylo od cesty trochu popíchnout jeho. Svým kolegům jsem to nedělal, ale tohle opravdu nebyli závodníci. On dělal to samé, a neuškodí oplatit mu to oslovení „nováček“. Podíval jsem se na auto, vedle kterého stál, zvedl obočí a s předstíraným údivem řekl:

„To myslíš vážně? Kde jsi to auto vzal, na vrakovišti?“

„Jo, jasně,“ odsekl mi. „Tohle mám od svého gangu. Brzo tě nechám za sebou.“

„To si tě teda moc nevází, když ti dali takovou plechovku,“ odpověděl jsem s předstíraným soucitem. „Chápu, že není nic horšího, než být podřadný závodník, ale tohle?“

Diváci za bariérou se zasmáli, zřejmě se jim to líbilo. Tenhle moje jízlivý soucit už ho vyvedl z míry.

„Budeš toho litovat, až tě nechám v prachu za sebou!“ křikl na mě.

„No, myslím, že víc bolet než pohled na tu hromadu šrotu to určitě nebude,“ prohodil jsem a tentokrát vyvolal bouři smíchu podél celé trati, protože jsem mluvil do mikrofону a průběh celého závodu přenášely kamery na obrazovku v cíli. Žádný divák tak o nic nepřišel.

Můj soupeř vypadal, že se na mě chce vrhnout, a byl by to udělal, kdyby ho nezadržela ochranka. Surážkami si začal on, takže moje poznámky byly docela na místě. Doufal jsem, že ho to rozhodí dost na to, aby udělal chybu.

Nastoupili jsme do aut a připravili se na start. Na semaforu se objevily tři řady červených světél a pak pohasly. To byl pro nás signál ke startu. Vyrázili jsme oba současně a ihned začali akcelarovat, abychom nabrali rychlost do první zatáčky. Ihned jsem postřehl, že moje Toyota je lehčí než jeho vůz, takže může lépe zrychlovat. To se mohlo hodit. V první zatáčce jsem musel jet širší stopu, takže se dostal opět na moji úroveň. Na každý pád neměl dobré auto, protože v dlouhé zatáčce, kde jel užší poloměr, na mě měl získat mnohem víc. Moje auto poslouchalo na slovo,

citlivě reagovalo na každý můj pohyb s volantem a pedály, a mě bylo jasné, že jsem si zvolil dobrý vůz.

Projeli jsme takto tři zatáčky, ve kterých jsem se dostal znovu do vedení zhruba o metr. Jak jsem správně předpokládal, můj soupeř nezachoval chladnou hlavu. Nepochybně ho štválo, že domnělého zelenáče pořád vidí ve vedení. Na další rovince sešlápl plyn až na podlahu, aby mě předjel, a to neměl dělat. Na rozdíl od něj jsem totiž trať znal a věděl jsem, že hned za touto rovinkou je zatáčka, která není vidět do poslední chvíle, a která je velmi ostrá, takže do ní člověk musí najet pomalu. Když jsem poprvé projížděl tím místem, málem jsem se vyboural. Ta rovinka láká závodníky, aby zrychlili, a to je osudová chyba, pokud to nejsou velezkoušení jezdci. Nechal jsem ho poodjet, abych ho nalákal ještě zrychlit, a to se skutečně podařilo. Bylo mi jasné, že v takové rychlosti nemá šanci tu zatáčku vybrat. A jakmile ve smyku škrtne o bariéru, rozhodně se vymele.